

Theologiæ Sacramentalis Scholasticæ Et Moralis Pars ...

Ad Mentem Doctoris Subtilis Ioannis Duns Scoti D. Augustino conformen
In quo tractatur de Ministro Sacramento Pœnitentiæ. Item de Sacramentis
Extrema Unctionis, & Ordinis

Bosco, Jean a

Lovanii, 1672

Index Et Ordo Disputationum, Sectionum, Et Conclusionvm, Quæ in hac
Quarta Parte continentur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73429](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73429)

INDEX ET ORDO
DISPUTATIONUM,
SECTIONUM,
ET
CONCLUSIONUM,

Quæ in hac Quarta Parte continentur:

DISPUTATIO VIII.
DE MINISTRO SACRAMENTI
PŒNITENTIÆ.

SECTIO I.

DE Ministro ordinario Sacramenti
Pœnitentiæ. pag. 2

Concl. I. Solus Sacerdos ex institutione Christi est Minister Sacramenti Pœnitentiæ. *ibid.*

Concl. II. Ad validè absolvendum, præter potestatem Clavium, requiritur aliqua scientia actualis; ad licitè absolvendum tanta, quæ possit Confessarius plerumque discernere inter peccata & non peccata, mortalia & venialia &c. attamen sinè ea Absolutio erit valida, si reliqua adint. pag. 10

Concl. III. Ad validè absolvendum, præter potestatem Clavium, requiritur Jurisdictio, quæ est vera Superioritas. pag. 18

Concl. IV. Jurisdictio ordinaria in totam Ecclesiam competit Pontifici Romano, idque jure divino immediatè; Episcopis immediatè jure Ecclesiastico in suam Diocesim; Parochis in suos Parochianos; Legatis à latere & Nuntiis Apostolicis respectu populorum suæ Legationis, Item Generalibus & Provincialibus Religionum, ac etiam Superioribus localibus respectivè in suos subditos. pag. 24

Concl. V. Diocesani & Parochiani censentur, qui in Diocesi vel Parochia habent domicilium aut quasi domicilium, id est, qui habitant cum animo isthic permanendi, saltè

magnâ partè anni, vel certè in domo aut officina conducta. Inter Religiosos veniunt Novitii, quàmvis etiam à Sacerdotibus sæcularibus, illimitatè expositis, possint absolvi. pag. 30

Concl. VI. Jure communi Episcopi & alii Superiores, nec non minores Prælati exempti, possunt sibi eligere Confessarium, etiam præter sui Superioris licentiam: fortè ex consuetudine idem possunt Parochi, & alii Sacerdotes sæculares; secùs Sacerdotes Regulares. pag. 33

Concl. VII. Peregrini, si non perègrinentur in fraudem, possunt eligere quemlibet Confessarium publicè expositum. Similiter vagi, sed in loco, in quo sunt, Ignorantia proprii Sacerdotis, non dat jus, eligendi alienum. pag. 39

Concl. VIII. Ordinaria jurisdictio cessat ante officio. Exerceri potest extra proprium territorium. Non acquiritur ratione delicti, commissi in tali loco. pag. 43

SECTIO II.

DE Ministro Delegato. pag. 46

Concl. I. Quilibet Ordinarius, cuilibet Sacerdoti, à se distincto, aliunde non impedito, validè pro suis subditis delegat jurisdictionem in hoc foro; invalidè sibi ipsi immediatè, etiam in futurum, cum officio defungetur. *ibid.*

Concl. II.

I N D E X

- Concl. II.** Pontifex delegavit Religiosis Mendicantibus, ab Episcopo approbatis, jurisdictionem absolvendi quoscumque fideles, absque alia licentia Episcopi vel Parochi. Per Confessionem, eis factam, impletur præceptum annuum. pag. 49
- Concl. III.** Jurisdictionem accipit ab Ecclesia quis Sacerdos (dummodo excommunicatus vitandus, aut suspensus non sit) in venialia & mortalia ante confessam. pag. 53
- Concl. IV.** Quilibet Sacerdos, etiam hæreticus, suspensus, excommunicatus aut degradatus vitandus, in articulo seu periculo mortis, jure dumtaxat Ecclesiastico, potest absolvere ab omnibus peccatis & censuris, Sacramento obstantibus, & casibus reservatis à jure vel homine, præsertim in absentia Ordinarii; quidni etiam in præsentia? pag. 58
- Concl. V.** Existente titulo colorato, cum errore communi, Ecclesia supplet defectum in singulis actibus: peccat tamen, ita scienter absolvens; uti & poenitens, ab illo Absolutionem petens, quando adest alius Confessarius, vel deest justa confitendi causa. Censetur eadem Ecclesia supplere defectum jurisdictionis, ex communi DD. opinione probabilis; neque peccat ita absolvens; aut poenitens, petens ab illo Absolutionem, estò adsit alius Confessarius, & desit justa causa confitendi. pag. 71
- Concl. VI.** Acquiritur jurisdictione per consuetudinem absolvendi toleratam; secus per rati- habitationem aut consensum solum præsumptum de futuro. pag. 78
- Concl. VII.** Ut valeat Absolutio debet præcedere aliqua notitia delegationis. pag. 83
- Concl. VIII.** Confessione nondum inchoatâ, expirat delegatio tempore & revocatione; secus morte delegantis; si fuerit inchoata, nequidem expirat tempore aut revocatione. pag. 87
- Concl. IX.** Delegatus subdelegare non potest, nisi in certis circumstantiis. pag. 95

SECTIO III.

DE approbatione Ministri. p. 98

- Concl. I.** Approbatio est authentica declaratio de aptitudine Ministri. An ad eam requiratur aliquod iudicium infernum, non satis constat. Valide fit verbo, nutu, scripto, etiam cum pro approbatione aut scriptura aliquid illicitè accipitur. pag. 99
- Concl. II.** Nullus, etiam Regularis, valide absolvit sæcularem, etiam Sacerdotem, non obstantibus privilegiis & consuetudine, etiam immemorabili, nisi sit ab Episcopo approbatus, vel habeat parochiale beneficium, quale non est Prælatum Regularis. In absolvente

- Religiosum, etiam sæculari, non requiritur talis approbatio, vel beneficium. pag. 102
- Concl. III.** Actu obtinens beneficium parochiale (habuisse non sufficit) potest à quolibet eligi per Jubilæum vel Bullam Cruciatæ, absque ulteriori approbatione, etiam extra proprium Episcopatum. Approbatus pro certo genere personarum, v. g. virorum, non potest ab aliis eligi; si pro uno loco, nequit eligi à subditis alterius loci. pag. 111
- Concl. IV.** Religiosus absque licentia Prælatorum obtinens approbationem, vel etiam jurisdictionem ab Episcopo, invitis Prælatibus invalidè absolvit, etiam sæculares. pag. 116
- Concl. V.** Ut Sacerdos ubique gentium possit audire Confessiones, olim sufficiebat legitima approbatio cujuscumque Episcopi. Sed hodie videtur requiri approbatio Episcopi Diocæsani. pag. 121
- Concl. VI.** Potest Regularis ex rationabili causa approbari pro certo tantum loco, vel tempore, aut genere personarum. In una Diocæsali semel absolute approbatus, nequit ibidem, nisi novâ superveniente causâ, quæ ipsas Confessiones concernat, per approbantem re-examinari & reprobati; & reprobatio facta est invalida. pag. 131
- Concl. VII.** Si prævio examine approbatio injurè denegetur, sæcularis invalidè absolvit; uti & Regularis. pag. 142

SECTIO IV.

DE Reservatione Casuum. p. 151

- Concl. I.** Datur in Ecclesia potestas reservandi casus, ita ut inferiores Sacerdotes non possint valide ab illis absolvere, extra articulum mortis, Competit Pontifici respectu Episcoporum, & Episcopis respectu Parochorum, aliisque Prælatibus habentibus similem jurisdictionem respectu subditorum. ibid.
- Concl. II.** Nimia reservatio semper est illicita, subinde etiam invalida; v. g. si Episcopus tot casus reservet; ut Parochus munere suo fungi non possit. pag. 154
- Concl. III.** Prælatum Regularis, sine Capitulo Generali vel Provinciali, solum undecim casus potest, non debet, reservare; fortè neque pluribus censuram reservatam apponere. Licite tamen determinat certas poenitentias pro quibusdam gravioribus peccatis, à Confessariis imponendas. Caveat autem, ne Confessiones subditorum audiat, nisi quando aliquod peccatum reservatum admiserint; aut ipsimet subditi sponte, ac proprio motu id petierint ab eo. Si negaverit potestatem reservatorum in casu particulari, poterit Confessarius pro illa vice absolvere, si iudicet debere concedi. pag. 158
- Concl. IV.** Reservatio Prælatorum Regularium con-

DISPUTATIONUM.

concernit etiam Novitios, sed tantum in ordine ad Confessarium Regularem, eidem Prælati subiectum. Potest esse pro uno loco, & non pro alio. Si Capitulum solum consentiat in reservationem peccati certi, Prælati nequit reservare peccatum dubium. pag. 163

Concl. V. Jure scripto nullum est peccatum Episcopis propriè reservatum, exceptà procuracione abortivâ. Casus alios alibi hi sibi reservant. pag. 166

Concl. VI. Reservantur peccata eorum, qui in hoc foro subunt reservanti, etiam impuberum, quando reservatio non est pœnalis. Quando est pœnalis, ab his non incurritur. Sed neque à pubere, qui ignorat invincibiliter prohibitionem Ecclesiæ circa aliquod delictum, in cujus pœnam imponitur reservatio. pag. 169

Concl. VII. Reservari possunt, per se loquendo, peccata venialia, & mortalia aliàs confessa, etiam merè interna; de facto tamen solum reservantur interna, quæ prodeunt in actum externum, per se mortalem, aliàs non confessa. pag. 172

Concl. VIII. De facto non reservantur peccata dubia; neque certa, non consummata in suo genere, nisi aliud exprimat. pag. 177

Concl. IX. Sola censura reservari potest; uti & solum peccatum: attamen à Pontifice ordinariè non reservatur peccatum sine censura; quâ proinde non contractâ, vel sublatâ, non contrahitur, vel aufertur reservatio peccati. pag. 185

SECTIO V.

DE Ministro Absolutionis à peccatis reservatis. p. 189

Concl. I. Potestate ordinariâ absolvit à peccatis reservatis reservans, ejus Superior, ac Successor, &, si quis est alius, cui potestas absolvendi ratione officii data est. *ibid.*

Concl. II. Episcopus potest absolvi à suo Confessario ab omnibus illis casibus, à quibus ipse licitè absolvit suos subditos. Consimiliter Superior Regularis, nisi specialiter id ei sit prohibitum. Uti etiam confiteri extra Ordinem, & suis subditis dare illam potestatem. pag. 193

Concl. III. Vagus & peregrinus subjacent reservationi Episcopi, cujus subditis confitentur. Peregrinus exemptus est à reservatione proprii Episcopi, saltem quando non sit in fraudem. pag. 198

Concl. IV. Superior sine urgenti necessitate illicitè audit sola peccata reservata, & ab iisdem sacramentaliter absolvit, remittens pœnitentem pro aliis ad inferiorem. Absolutus non tenetur iteratò confiteri reservata inferiori. pag. 200

Concl. V. Qui habet jurisdictionem in reservata (nisi tantum habeat sub conditione validæ Confessionis) tollit reservationem à peccatis confessis per Absolutionem invalidam. pag. 203

Concl. VI. Qui habet jurisdictionem in reservata, tollit reservationem à peccatis, inculpabiliter omisis, per validam absolutionem à peccatis non reservatis. Quod magis verum est de omisis tempore Jubilæi, citò postea pœnitens illud non lucretur. pag. 208

Concl. VII. Concilium Tridentinum concessit Episcopis potestatem absolvendi in foro conscientie à quibuscumque casibus occultis, etiam Sedi Apostolicæ reservatis, delinquentes quoscumque sibi subditos, in Diocesi sua per seipsum aut Vicarium ad id specialiter deputandum: sed ab hæresi occulta tantum per se. pag. 217

Concl. VIII. Potestas absolvendi à casibus occultis, concessa Episcopis per Trident. sess. 24. de Refor. c. 6. Aliquibus visetur non esse revocata quoad hæresim. Extenditur ad casus post Trident. Papæ reservatos. pag. 220

Concl. IX. Utitur hæc potestate Episcopus non Sacerdos, legitime electus & confirmatus, in cujus Diocesi aliquando Tridentinum fuit receptum, quamvis in aliquibus jam illi sit derogatum. Eâ absolvit quoscumque sibi subditos, in sua Diocesi. Igitur etiam advenas & peregrinos, quâmdiu in Diocesi sua morantur. Quidni etiam Religiosos, si legitime se illi subiciant. pag. 224

Concl. X. Subditos quoad domicilium absolvit Episcopus à casibus occultis extra propriam Diocesim. pag. 230

Concl. XI. Episcopi absolvunt à quibuscumque casibus Papalibus, habentibus excommunicationem annexam, eos, qui ob impedimentum, etiam tantum temporale, Pontificem, vel ab eo delegatum, adire nequeunt; dummodò jurent, exceptis impuberibus, quod cessante impedimento se illi sistent, relapsuri aliàs in eandem censuram. An autem hoc debeat, aut possit extendi ad reservata aliis Prælati, incertum est. pag. 232

Concl. XII. Confessarii Regularium possunt absolvere faculares à casibus Papæ reservatis, exceptis contentis in Bulla Cœnæ. Nequeunt absolvere à casibus Episcopis reservatis, non obtentâ ad id Episcoporum facultate. pag. 240

Concl. XIII. Potestas Mendicantium, absolvendi à peccatis reservatis, non revocatur per Jubilæum, aut Bullam Cruciatæ. pag. 248

Concl. XIV. Non est mens Pontificis, ut Mendicantes virtute Bullæ Cruciatæ eligant Confessarium, vel absolvantur à peccatis reservatis, absque licentia suorum Superiorum. pag. 251

Concl. XV. Petitam licentiam, ut subditus absolvatur à reservatis, validè semper, subinde etiam licitè negat Superior; injustè, si subditus

D E E f f e c t u S i g i l l i .

p. 299

ditus rationabiliter timeat, ab eo sibi inferendum aliquod damnum, extrinsecum Confessione.

pag. 257
Concl. XVI. Petens à Prælo omni ejus auctoritatem, pro omnibus peccatis reservatis, pro uno suo subdito, pro una vice, & ipse in concessa facultate includitur. Extenditurque ad peccata, commissa post confessionem, vel ob confidentiam, nisi aliud constet de mente Prælati.
pag. 263

S E C T I O VI.

D E S i g i l l o C o n f e s s i o n i s .

p. 267

Concl. I. Suppositâ institutione & necessitate Sacramenti, obligatio sigilli oritur ex jure divino, quodammodo naturali.
ibid.

Concl. II. Sigillum oritur ex omni Confessione, quam Pœnitens prudenter vult esse sacramentalem; etiam solûs inchoata vel sacrilega, sive defectu doloris in confitente, sive Sacerdotii, vel jurisdictionis in absolvente. Non oritur ex ea, in qua peccatum solûm narratur ab irridente Confessario, aut ad peccatum pellicente, vel etiam causâ consilii, ad Confessionem non necessariâ.
pag. 276

Concl. III. Sigillo Confessionis obligantur Confessarius, Interpres, Internuncius, Consiliarius, & Prælati, à quo justè petitur venia absolventi à reservatis; immo quicumque per Confessarium justè vel injustè, aut casu transiens, vel malitiosè auscultans, venit in notitiam peccatorum, secûs qui absque necessitate audiunt ex libera voluntate pœnitentis, v. g. publicè confitentis, vel peccata sua in charta describentis.
pag. 279

Concl. IV. Cadunt sub sigillum directè, mortalia in genere vel specie: venialia autem solûm quoad speciem, frequentiam, & numerum; etiam publica, & illa, quæ pœnitens dubius, vel formidans, narrat ut peccata, cum talia non sint.
pag. 291

Concl. V. Indirectè cadunt sub sigillum omnes circumstantiæ odiosæ, quæ conducunt, saltem ex judicio pœnitentis, ad peccati manifestationem; ut imperfectiones naturales vel morales, occasiones peccatorum, peccatum complicitatis, & quæcumque aliena, ex sola Confessione cognita. Item peccatum à pœnitente committendum, dummodo propositum illud sacramentaliter confiteatur.
pag. 293

Concl. VI. Circumstantiæ non odiosæ, ut nomen, patria, dignitas, status; & odiosæ sine ordine ad peccatum expositæ; similiter virtutes, aut revelationes, non sunt per se loquendo materia sigilli.
pag. 298

Concl. I. Confessarius potest uti scientiâ præcedente vel consequente Confessionem, dummodo propter hanc non addat aliquam certitudinem vel circumstantiam. Similiter referre peccatum, non nominando personam, quando nullum est periculum, deveniendi in notitiam personæ.
pag. 300

Concl. II. Caveat sibi Sacerdos referre peccatum, quod ex paucis pœnitentibus audivit. Et ne dixerit, pœnitentem esse talis Religionis vel Monasterii; aut in tali Civitate, maxime si non est ampla, regnare sodomiam, usuram &c. Possent etiam occurrere tales circumstantiæ, ut dicendo: *Talis mihi hodie confessus est*, frangeretur sigillum.
pag. 303

Concl. III. Interrogatus de peccato confesso, quâcumque restrictione additâ, licitè affirmat, etiam cum juramento, se nescire. Interrogatus, an talem absolverit, si non absolvit, dicat, se functum fuisse suo officio, vel, *Quid ad te?* Poterit tali casu schedulam Confessionis negare pœnitenti; & si est peccator publicus, etiam Communionem.
pag. 306

Concl. IV. Confessarius nequit revelare pœnitentiam extraordinariam. Potest dicere de puero, de quo dubitatur, an sit capax usûs rationis, sibi confessum peccata venialia. Caveat autem omniq; ne, dum duos tantum aut tres audivit, unum designando dicat: *Hic solum Confessus fuit venialia*. Similiter ne dicat pœnitentem fuisse confessum nova peccata venialia.
pag. 313

Concl. V. Non solvitur sigillum per expressum consensum pœnitentis, nedum per præsumptum.
pag. 315

Concl. VI. Licitum est de peccatis, dictis in præcedenti Confessione, agere in sequenti, quando pœnitens solet talem Confessarium frequentare; præsertim si confiteatur circumstantiam pertinentem ad priora peccata. Item post Absolutionem, si danda est pœnitentia, potest simul per modum remedii aliquid injungi in quo peccati fiat mentio. Ut admooneatur extra Confessionem de defectu, commisso in Confessione, non sufficit licentia peccati, & non obtenta.
pag. 320

Concl. VII. Usus scientiæ sacramentalis, non ingratu pœnitenti (v. g. offensio vultûs benignioris, declinatio insidiarum, studium casuum conscientiæ &c.) licet, secluso periculo revelationis.
pag. 325

Concl. VIII. Aliquando licet ex scientia Confessionis, declinare consortium, excommunicati, amovere indignum ab officio, negare indigno suffragium, Sacramentum &c. Numquam licet punire in corpore, privare beneficio
 vel

DISPUTATIONUM.

vel officio, ad quod jam habet jus acquisitum &c. pag. 332

SECTIO VIII.

DE quibusdam aliis obligationibus Confessariorum. p. 347

- Concl. I. Parochus requisitus tenetur ex iustitia, per se vel alium, subditorum Confessiones excipere, semel vel pluries in anno, pro eorum multitudine, necessitate & annuo stipendio. *ibid.*
- Concl. II. Parochus in gravi necessitate tenetur ex iustitia audire Confessiones subditorum, per se vel per alium, cum periculo vitæ. Qui non est Parochus, solum in extrema necessitate ex charitate. *pag. 351*
- Concl. III. Rogandus est pœnitens, quando aliqua peccata prætermittit, etiam inculpabiliter. Si rogatus neget, nisi evidenter constet de contrario, debet absolvi. *pag. 354*
- Concl. IV. Ignorantiam vincibilem semper, invincibilem tunc tenetur Confessarius auferre, quando ex scientia non sequitur majus incommodum. *pag. 359*

- Concl. V. Confessarius, audita Confessione, tenetur sequi sententiam pœnitentis, si verè probabilis est. Parochus etiam ante Confessionem. *pag. 371*
- Concl. VI. Confessarius, qui cum culpa, vel sine culpa, invalidè absolvit, defectu jurisdictionis, aut intentionis, non potest obtentâ jurisdictione, vel mutatâ intentione, in absentia absolvere: debet autem pœnitentem monere de defectu commissio, quando potest sine gravi respectivè incommodo. *pag. 373*
- Concl. VII. Confessarius, qui suâ culpâ non admonuit pœnitentem debitæ restitutionis, non tenetur restituere, etsi sit proprius Pastor. Tenetur admonere, quando potest sine gravi respectivè incommodo. Qui autem suavit non restitutionem (etsi non sit proprius Pastor) restituet in defectum pœnitentis; nisi tempestivè & efficaciter revocet suum consilium. Non satis examinavit numerum, speciem &c. peccatorum, examinet si redeat ad Confessionem, nisi aliquid obstat. *pag. 381*
- Concl. VIII. Confessarius ex audita Confessione non contrahit specialem obligationem, seu cognationem aliquam spiritualem, quæ inducat in peccato carnali cum pœnitente, inlicitam, necessariò confitentam. *pag. 391*

A 4 DISP.

DISPUTATIO IX.
DE SACRAMENTO
EXTREMÆ VNCTIONIS.

SECTIO I.

DE Institutione & Materia Extremæ Vnctionis. p.400

Concl. I. Extrema Vnctio est verum & proprium Sacramentum novæ Legis, immediatè à Christo institutum (incertum quo tempore) per Jacobum autem promulgatum. *ibid.*

Concl. II. Materia essentialis remota Extremæ Vnctionis est oleum olivæ, per Episcopum, vel alium Sacerdotem, cui committi poterit, benedictum. *pag. 406*

Concl. III. Oleum infirmorum debet esse simplex, non mixtum balsamo aut alio liquore; incertum, an sufficeret Chrisma Confirmationis. Renovandum est quotannis, vetere cremato in lampade ante V. Sacramentum: attamen veteri uti potest, qui novum nondum accipere potuit. Non benedictum in minori quantitate validè miscetur benedicto. *pag. 412*

Concl. IV. Materia proxima Extremæ Vnctionis est unctio, ex consuetudine facienda in formam Crucis. Probabiliter valet unica in quacunque corporis parte. Ex præcepto requiruntur quinque, in quinque determinatis partibus, oculis, auribus, naribus, ore, & manibus. *pag. 415*

Concl. V. Singulæ unctioes cum formis sibi correspondentibus, statim atque exhibitæ, causant distinctas gratias partiales. *pag. 421*

SECTIO II.

DE Forma & Effectu Extremæ Vnctionis. p.426

Concl. I. Forma ordinaria Extremæ Vnctionis est deprecativa. Prolata indicativè, quidni valeat? *ibid.*

Concl. II. Non est de necessitate Sacramenti, quòd distinctè & expressè nominetur oleum: fortè nec unctio exprimens, minus pars corporis, quæ inungitur. *pag. 429*

Concl. III. Effectus speciales Extremæ Vnctionis sunt, remissio delictorum, auxilium actuale contra molestias morbi & tentationes, remissio poenarum, ac denique sanitas corporalis interdum; ubi salutè animæ expedierit. *pag. 432*

SECTIO III.

DE Ministro & Subjecto Extremæ Vnctionis. p.438

Concl. I. Minister necessitate Sacramenti est solus Sacerdos; ex præcepto Ecclesiæ Parochus, vel ab eo delegatus. *ibid.*

Concl. II. Sacerdos excommunicatus aut suspensus, etiam non toleratus, validè inungit; illicitè extra necessitatem. *pag. 444*

Concl. III. Ordinariè unus, in necessitate simul, & successivè plures possunt ministrare hoc Sacramentum eidem infirmo, in eadem infirmitate. *pag. 448*

Concl. IV. Inungendus solus fidelis infirmus, de cuius morte timetur. *pag. 451*

Concl. V. Non potest inungi infirmus, de quo nequit præsumi, quòd aliquando peccaverit actualiter. Igitur neque puer carens usu rationis, neque perpetuò amens. *pag. 455*

Concl. VI. Ex generali Ecclesiæ consuetudine observandum est, ut si tempus & infirmi conditio permittat, ante Extremam Vnctionem, Poenitentia & Eucharistia Sacramenta infirmis præbeantur. *pag. 461*

Concl. VII. Infirmus in periculo mortis moraliter uno, non nisi semel; in diversis moraliter, sæpius potest inungi. *pag. 464*

Concl. VIII. Per se loquendo non est gravis obligatio suscipiendi hoc Sacramentum; tamen si sit gravis obligatio dandi, quando justè petitur à Parocho. *pag. 466*

DISPU.

DISPUTATIO X. DE SACRAMENTO ORDINIS.

SECTIO I.

DE Institutione & Essentia Sacramenti Ordinis. p. 476

Concl. I. In Ecclesia extat verum Ordinis Sacramentum. *ibid.*

Concl. II. Sacramentum Ordinis non consistit in potestate spirituali; sed est institutio alicujus in gradu Ecclesie præminente, cui convenit aliquod ministerium circa Eucharistiam exhibendum. *pag. 497*

Concl. III. Septem ad minus sunt Ordines in Ecclesia; tres majores, Sacerdotium, Diaconatus, Subdiaconatus; & minores quatuor, Acolytatus, Exorcistatus, Lecturatus, Ostiarius. *pag. 481*

Concl. IV. Prima Tonsura, & officium Cantoris, non sunt veri Ordines. *pag. 483*

Concl. V. Omnes veri Ordines à Christo sunt instituti, & probabilius Sacramenta. *pag. 487*

Concl. VI. Singuli Ordines imprimunt proprios characteres, tamen subordinatos, saltem accidentaliter. *pag. 497*

Concl. VII. Sacerdotium est duplex partiale Sacramentum, & duplicem imprimunt characterem, cum essentiali dependentia posterioris à priori. *pag. 501*

Concl. VIII. Episcopatus est Ordo distinctus à Sacerdotio, eoque ignobilior; cum quo tamen stat, Episcopos Sacerdotibus esse superiores. *pag. 508*

Concl. IX. Haud omnino improbabiler, sicut Episcopatus ad sui valorem non prærequirit Confirmationem aut Diaconatum, sic nec Sacerdotium; ita ut Episcopus non Sacerdos validè ordinaret alium in Sacerdotem, sicut validè non confirmatus confirmat, & non baptizatus baptizat. *pag. 515*

SECTIO II.

DE Materia & Forma Ordinationis. p. 521

Concl. I. Materia Ordinationis, à Christo assignata, est signum sensibile reale, repræsentans gradum conferendum; forma, ejusdem gra-

dus signum vocale. Determinatio in individuo relicta est Ecclesie. *pag. 521*

Concl. II. Ecclesia Græca utitur solâ impositione manuum, cum his verbis: *Divina gratia &c.* Ecclesia Latina utitur traditione instrumentorum, ad ministerium Ordinis pertinentium, cum his verbis: *Accipe potestatem &c.* *pag. 529*

Concl. III. Ecclesia Latina utitur in Diaconatu etiam manuum impositione. *pag. 533*

Concl. IV. Ecclesia Latina utitur in Sacerdotio etiam manuum impositione. *pag. 537*

Concl. V. Ordinatio Sacerdotis, deficiente vino in calice porrecto, aut hostia in patena, est invalida. *pag. 543*

Concl. VI. Ecclesia Latina in consecratione Episcopi pro materia Sacramentali utitur manuum impositione. Fortè etiam impositione libri Evangeliorum, & unctione capitis ac manuum. *pag. 546*

Concl. VII. Non requiritur ad valorem Ordinis Physicus contactus instrumentorum. Requiritur ex præcepto Ecclesie. *pag. 552*

SECTIO III.

DE Ministro Ordinationis. p. 558

Concl. I. Ordinarius Minister Sacramenti Ordinis est solus Episcopus. *ibid.*

Concl. II. Omnis Episcopus, etiam excommunicatus, suspensus, hæreticus, degradatus, validè ordinar. *pag. 563*

Concl. III. Ad Ordinationem Episcopalem tres Episcopi adhibendi sunt, saltem necessitate præcepti; an etiam necessitate Sacramenti, sub judice lis est: ad ceteros Ordines sufficit unus. *pag. 568*

Concl. IV. Extraordinarius minister pro minoribus Ordinibus, fortè etiam pro majoribus Subdiaconatu, & Diaconatu, ex commissione Papæ potest esse simplex Sacerdos. Quod possit conferre Sacerdotium, ex nullo antiquitatis vestigio constat. *pag. 576*

Concl. V. Episcopus ordinans debet esse proprius ordinandi ratione nativitatis, beneficii vel domicilii, nisi fuerit per triennium Episcopo familiaris, & beneficium statim reipsâ illi conferat.

INDEX DISPUTATI

ferat. Interim Ordo collatus ab alieno tenet. pag. 584
Concl. VI. Episcopus proprius, per se loquendo, potest Clericis secularibus, sibi subditis, concedere literas dimissorias. pag. 595
Concl. VII. Clericus Regularis exemptus promoveri potest ab Episcopo, in cuius Diocesi degit, vel ab alio; præcedentibus tamen literis dimissoriis sui Superioris, ad quem, & non ad Episcopum, spectat eas dare. pag. 602

SECTIO IV.

DE Subiecto Ordinationis. p. 611

Concl. I. Ad validam susceptionem Ordinum prærequiritur Baptismus; secus Confirmatio. *ibid.*
Concl. II. Solus Vir est iure Divino capax Sacramenti Ordinis. pag. 612
Concl. III. Omnis Vir iure Divino est capax Sacramenti Ordinis. pag. 617
Concl. IV. Jure novo Conc. Trident. ad Subdiaconatum requiritur annus 22. ad Diaconatum 23, ad Presbyteratum 25. Sufficiens isti anni inchoati. pag. 620
Concl. V. In ordinandis requiritur probitas morum, & sufficientia literarum. pag. 628
Concl. VI. Ad licitè recipiendos majores Ordines, requiritur titulus congruæ sustentationis. pag. 635
Concl. VII. Ordines conferri, & suscipi debent certis anni temporibus. pag. 651
Concl. VIII. Ordines conferri, & suscipi debent,

servatis certis temporum interstitiis ac intervallis ab uno ad alium Ordinem. pag. 657

SECTIO V.

DE Continentia sacris Ordinibus annexa. pag. 665

Concl. I. Minoribus Ordinibus, sicut & primæ Tonsuræ, non est annexa simpliciter obligatio continentie. *ibid.*
Concl. II. Obligatio perpetuæ continentie non anneditur majoribus seu sacris Ordinibus iure divino. pag. 669
Concl. III. Obligatio perpetuæ continentie annexa fuit Ordinibus sacris iure Ecclesiastico à temporibus Apostolorum, tam in Ecclesia Græca, quam Latina; & annexa manet in Ecclesia Latina. Græci licitè utuntur Matrimonio, antea contracto; illicitè contrahunt post Ordinationem. pag. 673
Concl. IV. Piè & convenienter sacris Ordinibus annexa fuit obligatio continentie. pag. 686
Concl. V. Continentia est annexa sacris Ordinibus immediate ex præcepto Ecclesiæ; non autem ex voto, nisi in casu particulari. pag. 687
Concl. VI. Obligatio continentie non extendit se ad invalide ordinatum, uti nec ad ordinatum ante usum rationis, nisi post usum rationis Ordinem susceptum ratificet. Quod debeat ratificare post annos pubertatis non satis constat. pag. 694
Concl. VII. Incertum est, an obligatio continentie extendatur ad ordinatum vi aut metu gravi injustè ad hoc incusso. pag. 702

FACUL-